Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لـــــــيکوال: مـحمد نعيم وردګ

برېښناليـك: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بودا

آنلاین چاري: انجنير صفت الله (فضلي)

د ليکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به مور هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخبره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، دریو سپاچو رابنکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترڅنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوربې د دسمال سره مې پیچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره رادوان شوم دزیارت له ګنې ګونې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې یې کلیك کړه صفحه یې روښانه شوه، خو په داخل کې یې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې یې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زره یې پسې وخوړېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، څکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېده، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویډیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونيفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په درېو نورو کې يو ببرسری سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی،

بل کې ولاړ دي، او همداسې دريم کې يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګرونډ، لمړي نمايش کې يې هم درې څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې هر اړخيزه چك کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصيل او قيمتي سيټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېدتو، انتريت، هم ډك دی، د (٦٢ جی بي) حافظې له پاسه؛ يو(٨ جي بي) ميمري کارد يې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم ببېخي پکې بند نکړو، خپله ايډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوي نوي داسې څه پکې ليدل، چې روح ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هيڅا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لايق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، بايد ددې سرې معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې ونيوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وكړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي كې يو پوست وكړم شايد فسبوكي ملګرو كې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فكر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ كړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي كليك كړه، له راخلاصيدو سره سم كړنګ؛ كړنګ شو، دوه درى مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې كتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليكلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوي دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې كتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم كړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلى و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستى

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکون ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلاً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره تړلو نړۍ، نړۍ رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدي دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته ورړی وې، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنیو په دوارن کې دا دمینې خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو وړکی ثبوت په حیث وایم: – زه ځکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګیرې میرې دې نوم نه و، ویښته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتو خیرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، یعنې دمینې درباندې راتلو هیڅ درکې نه و، همدارنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انځور پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې ځواني لیدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینګونه، او نه معنا راته لرې، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګه امکان لري چې څوك دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

– که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکی‌ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هوښیاری نه کار واخیستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوته درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښياری دې مينه يم، دا ستا دميني يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګيږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشی په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعني نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانی، بېکسی، مظلومی نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديات، معنوياتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلامم، دا په دې

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دميني دوهم غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په تهوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندې مې دښنګ ته زړه درکيږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسيج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په مبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانيت تر سيورې لاندې راوستلی وم؛ اما (دسيارې) دمسيج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بنډار ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونی اشتها شوه، او بل خوا مسيج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوښه کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې څه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښنین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

- سلام وروره ښه يې؟

- شکر دی، ته ښه يې؟

- هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې مهرباني

ويې خندل بيا يې وويل:

- همدغه سيمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ يوه مياشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پيداکړې؟

- هو!

خندا کې يې وويل:

– ښنا ، ځنګه واپس يې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتيا وايې؟

– څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ يې راغلو ، پسې زياته يې کړه:

– ښنا ، ځه نو مبايل دې ستا وي، اما يوه ځواني وکړه!

– څه؟

– شايد ليدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوشه کې مې د مور يو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ویبر، مسېنجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل ټول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

– رښتیا؟

– هو، قسم ده!

– سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې وېل:

– څه؟

ومې وېل:

– ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړي هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وايي!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې وویل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آورې؟

په خندا مې ورو ګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غواړم، اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، ویل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پلځرخي کې!

– ښا ، ښا صحیح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

ځه سر مو در خوړوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ماښام و، چې راورسېدو، له یو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ماویل: هسې نه ددې کورو ځوك وي، یوه لهذه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مبایل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، ښی لاس یې دغېږو لپار خلاص

کړ، بلاخېره ستړي مشي مو وکړه، له پوښتني وروسته يې ويل:

– کاشکي ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

– ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، ويل يې:

– يوه مياشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وخندوم؛ بيا مې وويل:

– دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرک نه لرې دی، اوس يې څوك يوسي؟

ويل يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې ورم!

بيا مې ورته ووېل:

– کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا كې يې راغبرګه كړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ كې كور ته ورسېدو؛ مخكې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، وېل يې:

– وبښه كه تكليفېږې نه، لږ د اودس كولو اوبه راكړه، دا لمونځ به وكړو.
اوبه مې وركړې اودس او لمونځ يې وكړل، بيا مې

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه پيداکړو؟

په ځواب کې يې وېل:

- ما ټول تحصيل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په ليکو کې دعاجل کمك قوې افسر يم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسوليت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زيارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه يې زنګ راته وکړو، وېل يې:

- په ډيورينډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخيستلو، منډې منډې شوې، مبايل رانه رالوېدلی و، زه سيده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخميانو سربېره، د قاسم جان په نوم يو سر تېری شهيد ورکړ؛ که څه هم پس له دريو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر يوې مياشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

– ښا صحيح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کنې ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو رښتیا دا مبایل مې صرف د انټرنیټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې وړکي وړور مې دلاس مینځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوز شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوښه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورتول کړ، ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاړه په تول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وېل:

ـ کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دي چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

دلته نو دواړو یوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پیوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ویل:

- سرېیه! تا خو د سیارې په مسیح او کیسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کنې منه که مبایل رانه یوسې.

په خندا شو، بیا یې وویل:

- د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هیر دی چې څه و؛ یو مسیج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحیح لوستلو کاپې وخت ورته پیداکو مبایل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم چې څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس یې ور وغزو د دواړو تر منځ په پوشتۍ ایښی مبایل یې ورجګ کړ، دمسیجونو په لوستلو یې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته څنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کیناستم تر څو مسېجونه ولولي، یو وخت مې کتل چې مبایل یې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ یې تك تور شو، تېول سوروونه یې ګډ وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دي مینه نه وه کړې، لمړی ځل دی چې دیوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه یې دومره تاثیر دربانديې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښنا، نو بیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟

– نه، دغه خبره هم نه ده!

– ښنا، خی بیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

– یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

– هغه د ورځې مبایل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې بیا لږ راموسکی کړ.

وېل یې:

– د سیارې مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (...........) ولایت(.......) ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي زوی یم، دېنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د (لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګې پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وير نه ستركې وچې دي په مور مې يې منګولې خښې كړې؛ مشر، مشر كاكا مې نكاح كړه په داسې حال كې چې زما مور دده د كشرې لور همزولې راتلله، سينږيرى وو، لنډه يې دا چې له مور نه يې هم په ژوند يتيم كړم، نور مې مور دكاكا دكور مينځه شوه، او همداسې زه يې مريى دواړه د كاكا، دكاكا دمشرې ښځې، زامنو، لوركانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، ځمكو په خدمت كې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، كه څه هم يوه كور كې اوسيدو، خو ما او مور مې په دريو څلور ورځو كې ديوې، دوه صحيح خبرو موقع نشوى پيداكولى، ها كيناستل؛ ځان او جامې راپاكول، يا نور هغه دمور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځاى پرېږده.

دا هم په هر حال، مور دپلار په دوران كې ځان ته كور درلودو، درى څلور جريبه باغونه ځمكې مو درلودې تر ټولو كاكا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدير وو؛ ښه معاش يې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پيښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه يې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د څيړې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر دراندده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم شپو شپو وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسیارې دپلار کوم چې مسبج کې سیارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریټ مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارې پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې دسودا دروند پیټی راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیټی ورسره راسپك کړو، دلوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راوخیستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل یې:

– خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ وېل یې:

– ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکېر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې ورپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له تېیپه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته ونښودله وېل یې: دا وینې چې کړې، وروه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وېل یې:

. خلاصه لکه څنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ببنلي مې نه دي، او نه یې ببنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور یې نکاح کړې وه، بېخي ضعیفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن یې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لوړې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې یوه ورځ یې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته یو بل په ده پسې کشر ورور یې راغلو، یعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافریو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضیت ولیدو، خپل مشر ورور ته یې ووېل:

- په (............) ولسوالۍ کې د (............) کلي ملك رحیم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال یو برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته ویلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا زړه وي، دا یونس به ورولیږو، کال وروسته یو نیم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وویل:

– ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مګر د مور هغه درد به مې حېر نشي.

بلاخره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښین و، چې د ملك رحيم کور ته ورسېدو، د کاکا ملګري مې زه ورته تسليم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صيب ډېر ورته ټينګ شو، چې کينه يو چاى وڅښه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، د دې سړي را روانېدو سخت تاثير راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو' ملك صيب بد سړى نه وو، او همداسې ښځه يې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درې شپې خو يې ديو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د مسوليتونو تر څنګ مې دخپلو بچيانو سره يې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس ويلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ښېخي ډېر او دراندہ کارونه زما په سر وو، دملك صيب په كور كې مې ځان داسې احساسو لكه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازينی درد مې په مور روان ظلم، شاخه كارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو ځلورويشت ساعته كړولم، او دا آرمان به مې هم كوو: چې كاشكې زما له آرامتيا ، خو چا خبره كړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دكال دپوره كېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو كاكا مې په مزدورۍ پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده کۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

– خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب كور كې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل كور، كلي ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخېره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ته ودراخلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیري ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم سترې مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– بنا ، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې يې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه يې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شيردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه يم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښتول، خو زه په خپلو چيغو هم نه يم خبر شوی، او نه په دې پوه يم چې چا يوړم، خو يو وخت مې چې سترګې وغړولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیداربدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غیږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل. ملك صیب ډاډه راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

– زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب ووېل:

– ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد ېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې اولادونه به مې یې خویندې او ورونه یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا ، درد اخیستی وم، داصلي پلار دمرګ، وریسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

یعنې ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملك صیب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکیسې په اورېدو یې تر ما ډېر وژړل، په عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو. وېل یې:

تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله، خو بیا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهیڅچا زوی نه یې زما زوی یې، زه به دڅا څه، او څه وکړم چې دریسې راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه لکه څنګه يې چې ووېل، تر دې وروسته يې دلباس، خواړو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، وېلی مګر ښه وم، ددې څو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس وېلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا یې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو یې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په لیسه کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور یې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم یې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې کې شامل کړم؛ دلیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې فام راباندې کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره دری کالونه مې په افغان ترك لیسه کې درس ووېلو، پس

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دريو کالو له دولسم صنف نه عمومي دريم نمره فارغ شوم؛ دملك صيب يو زوى چې زما همصنفى و، څورلسم نمره شو، ها بل خو يې لا په يولسم صنف کې و، مقصد ، ژمى مې د

ملك صيب په کور کې تېر کړو، پسرلى مې بيا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلى وم، دنظام دنوم وږى، تږى وم، ډېره مينه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتايج اعلان شول، خوشبختانه کامياب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صيب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې ديو ممتاز محصيل په حيث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په ليکو کې رسماً ديو افسر په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نمورېږ دنده مخ ته ورم، اوس شکر په هر ځه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځوړندوم، اما نه غواړم ځکه تر مانه الله ج بنه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوهږي دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی ښه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې يوازينی کس همدا دسيارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې يې يو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لا واړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپړو يې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې وړم يا يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنويشت به يې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماوېل پروردیګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور يې وخندل ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- داسې غوړې دي ایا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسیارې مسیج ته په کتلو دسیارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا یې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووایم!

خندا کې مې وروګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبایل دې واپس صاحب شي، پاکه خبره وکړه، دسیارې هیلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره یې ویل:

– ته صبر، لکه څنګه چې مسیج کې سیارې ویلي و، ها خبره يې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري، زه به يې دناستې، ولاړې، ځینو نورو حسابونو په اړه چې اړین دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه یم (دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه) پسې پیوست یې وویل:

– بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز يې زياته کړه:

- نه، همغه صحيح ده.

په دې خبره پسې دواړو يوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخيري شوه، نور نو قريب دوې بجې وې ويده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار يې چای راسره وخوړلو، نور يې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټينګ شوم خو ځيني اړين کارونه يې بهانه کړل، مبايل يې ورپورته کړو، غوښتل يې چې مېموري کارډ ترې وباسي، وېل يې: مبايل نه ورم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

- امم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې دیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون يې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته يې وېل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کوژدې زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده يې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا يې وویل:

ـ سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دمیکرویانو په بلاکو کې یو کوړګی واخیستلو، لږ فرشو ضرف مو واخیستلو، نن نو پخیر دا معامله ده چې وینې یې، باقي دې الله ج خیر کړي، خندا ته یې څه زور ورکړو لاس مې یې ور ونیوو څېره یې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library